Fostul recordman al lumii la pistol viteză, Evgheni Cerkasov, răspunde întrebărilor noastre

● În Mexic se vor realiza performanțe de răsunet ● Pronosticuri pentru J.O. ● Problema dopajului la tir

Așa cum am mai anunțat, celebrul trăgător sovietic de pistol viteză de acum mai bine de zece ani, Evgheni Cerkasov, a făcut, la invitația federației noastre de specialitate, un schimb de experiență cu antrenorii români. Fost recordman mondial și campion al Europei (1955), medaliat cu argint la Jocurile Olimpice de la Melbourne (1956), Evgheni Cerkasov îndeplinește, în prezent, funcția de medic-antrenor pe lîngă loturile de pistoale ale U.R.S.S. Profund cunoscător al „secretelor" tirului, oaspetele sovietic ne-a fost un interlocutor agreabil în discuția pe care am avut-o cu el despre unele probleme actuale în sportul care l-a consacrat.

— Cu ce impresii ați rămas după ce ați vizitat diversele noastre poligoane și instalații sportive?

— Atît poligoanele pe care le-am văzut, cît și accesoriile lor, sînt foarte bune, corespunzătoare condițiilor de climă de la dv. Se poate lucra, cu deplin succes, pe standurile instalate la poligoanele de la Tunari, Dinamo, Tineretului, I.C.F.; ca și la Brașov.

— Ați văzut cum se pregătesc țintașii noștri. Care vă este părerea?

— Numărul redus de antrenamente la care am asistat nu mi-au permis să-mi fac o imagine completă asupra lor. În orice caz, am observat că există mulți trăgători tineri, cu perspectivă. Mi-a plăcut cum se efectuează pregătirea specifică. Ea se află la un nivel foarte ridicat. Consider că individualizarea pregătirii are un rol foarte mare. De aceea, m-a surprins faptul că aproape toți trăgătorii dv., inclusiv biatliniștii, au centrul de greutate proiectat, mai mult, pe un singur picior. Cred că aceasta nu convine tuturor. Părerea mea este că repartizarea greutății maxime pe amîndouă picioarele este mai bună. În privința detantei (declanșarea focului), am constatat deosebiri. Se știe, detanta este de două feluri: simplă (unde sensibilitatea este mai mică), și dublă (unde sensibilitatea este mai mare). Fără îndoială, este dificil de prescris rețete. La noi s-a lucrat cu detanta fină (dublă), dar am renunțat, preferind-o pe cea simplă. În sfîrșit, o altă observație. La pistol precizie, trăgătorii sovietici pun un accent mai mare pe pregătirea fizică generală.

— J.O. de la Ciudad de Mexico vor aduce noutăți la tir? Ce performanțe întrevedeți în condițiile altitudinii?

— Sînt convins că întrecerile olimpice de tir nu vor avea loc numai la o altitudine înaltă, ci și la un nivel înalt, cu performanțe mari. În ceea ce privește noutățile, nu pot încă să-mi dau seama dacă va fi vorba de așa ceva. Constat, însă, că rezultatele săptămînilor preolimpice sînt extrem de valoroase, apropiate de cele mai bune cifre atinse pe plan internațional. Altitudinea provoacă — e drept — unele dereglări în organism, dar ele pot fi restabilite în două săptămîni de adaptare.

— Ați putea încerca unele pronosticuri?

— De ce nu? La armă liberă calibru redus 3x40 focuri, trăgătorii americani și cei din R.F. a Germaniei sînt foarte tari, în timp ce la culcat 60 focuri va fi o adevărată loterie. La pistol viteză, printre protagoniști îi văd pe români. Va fi o probă foarte disputată, unde sportivii sovietici, polonezi, japonezi, finlandezi vor avea, și ei, un cuvînt de spus. La talere și skeet îmi este greu să mă pronunț. Instalațiile vor juca un mare rol. Au șanse concurenții americani, italieni, români, vest-germani și — nădăjduiesc — și compatrioții mei. Încheind previziunile, aș vrea să menționez un lucru: conform regulamentului J.O., fiecare țară are dreptul să fie reprezentată numai de doi trăgători. Ori, doi trăgători buni, pot fi găsiți aproape oriunde.

— Ca om de specialitate, cum înțelegeți aportul medicului la realizarea marilor performanțe la tir?

— Tirul este un sport foarte complex, mult diferit — de pildă — de ramurile atletice. În alte discipline sportive, datorită unor teste, starea de pregătire poate fi precizată. La tir, însă, nu s-a făcut, încă, nimic special. Crearea condițiilor optime de antrenament: protecția împotriva zgomotului, temperatura, lumina, ventilația, echipamentul sportiv, totul trebuie rezolvat cu ajutorul medicului. De asemenea, medicul își poate aduce o contribuție prețioasă la definirea specializării: dacă un trăgător are o ureche prea sensibilă (analizatorul auditiv foarte sensibil) nu va fi lăsat să tragă la calibru mare, deoarece intervine o oboseală mare. Sprijinul medicului nu trebuie să fie canalizat numai pentru menținerea stării de sănătate a sportivilor, ci și la ridicarea calității pregătirilor. Am rămas plăcut impresionat de activitatea care se desfășoară pe linia controlului medical cu sportivii de la centrul „23 August".

— O ultimă întrebare: dopajul, reprezintă o problemă în tir? Dacă da, în ce sens, și cum poate fi ea rezolvată?

— O chestiune foarte delicată, și care a apărut de multă vreme. În U.R.S.S., dopingul este interzis, iar medicina sovietică dă un singur răspuns: dopingul să nu fie admis. În tir, pe plan internațional, problema rămîne deschisă și ea este urmărită cu o deosebită severitate. U.I.T. urmează să facă precizări în această privință.

În încheiere, aș vrea să mulțumesc gazdelor mele pentru atenția cu care am fost înconjurat. Consider că România este o forță în domeniul tirului, iar succesele comune, ale trăgătorilor dv și ale celor sovietici, contribuie la progresele unora și ale altora. Și, pentru aceasta, doresc țintașilor români, succese deosebite.

Interviu consemnat de
Constantin COMARNISCHI

RINGUL DIN CUTIE

O nouă modă face vîlvă, de cîtva timp, în cercurile pugilistice americane: moda meciurilor imaginare, prin intermediul calculatorului electronic. Neizbutind, precum se vede, să rezolve problema succesiunii lui Cassius Clay — insolubilă, de altminteri, pentru că oricine ar prelua centura de campion altfel decît prin confruntare directă, n-ar fi decît un impostor lipsit de glorie — pontifii boxului transoceanic își caută destinderea în jucării evoluate. Avem astfel posibilitatea să aflăm cam cum ar fi decurs ciocnirea dintre Jack Dempsey și Rocky Marciano, în ce repriză l-ar fi îngenuncheat Joe Louis pe James Corbett, de cîte ori și-ar fi găsit ținta upercuturile lui Bob Fitzimons în fața derutantului Max Baer — și alte vrăjitorii de aceeași... categorie!

Faptul că oameni în toată firea simt nevoia jocului, n-are în sine nimic supărător. Dimpotrivă, capacitatea de a te juca relevă adesea un caracter fericit, aceasta, desigur, în limitele unei anumite vîrste și ținînd seama de natura amuzamentului. Am auzit de savanți care susțineau bătălii cu soldați de plumb, cunosc un eminent chirurg care și-a construit o machetă cu niște instalații feroviare de toată frumusețea. Exemplele se pot înmulți. Atunci — de ce să nu se distreze mai marii boxului profesionist cu ipoteticele campionate la cutie? În fond, cîte rezultate decisive nu s-au aranjat în culisele celor două organisme rivale, care taie și spînzură în materie de supremație absolută — recte, titlul de campion mondial la categoria grea?

Lucrurile se complică puțin, atunci cînd afli că învingătorul competiției-nălucă este încoronat în cadrul unei festivități cvasi-oficiale și răsplătit cu niște atenții materiale, cam de ordinul unei jumătăți de premiu Nobel... Mă rog, îi privește, au oamenii de unde! Partea absurdă a istoriei începe în momentul în care o serie de persoane serioase înclină să ia de bună „copilăria electronică". Firește, o anumită argumentație trebuie să existe în tot acest joc de-a baba-oarba — dar de aici, pînă la precizările rizibile, gen „În repriza a opta Rocky expediază o directă la maxilar, Dempsey este numărat, dar îl salvează gongul" — distanța mi se pare insurmontabilă.

Ca orice fenomen viu, disputa sportivă în genere — cea pugilistică, în speță — este conditionată, influențată, determinată în ultimă instanță de anumiți factori subiectivi, foarte greu de reperat pe moment. Cine știe ce tulburări gastrice îl handicapau pe Max Schmelling în ziua revanșei cu Joe Louis, sau ce reușită sentimentală înaripa energia psihică a lui James Corbett în memorabilul meci cu John L. Sullivan? Dacă Francis Rocco Marcheggiano, cunoscut în lumea ringului sub numele de Rocky Marciano, l-ar fi avut în față pe marele Dempsey, în carne și-n oase, ar fi putut el să reziste presiunii teribile pe care acesta din urmă o exercită, zice-se, asupra nervilor oricărui adversar? Iată doar cîteva elemente concrete, pe care nici un calcul, oricît de savant, nu le poate corobora, fie pentru că, așa cum spuneam, ele sînt ignorate chiar în momentul cînd se produc, fie — mai ales — pentru că mașina nu se poate substitui niciodată complexului de acte pe care-l numim viață. Altminteri, treaba ar fi simplă: **arhipăstorii** boxului profesionist i-ar aduna frumușel pe toți pretendenții la coroană, i-ar investiga de-a fir a păr cu ajutorul jucăriilor electronice, apoi ar da fișele pe mîna cutiei cu minuni și ne-ar comunica rezultatul...

Cine știe, nu-i exclus să se procedeze așa, în cele din urmă! Oricum, pînă la găsirea vreunei soluții — ba, poate, chiar și după aceea — eu unul îl prefer pe Cassius.

Dan DEȘLIU

Juniori care îmbătrînesc prea repede...

În cronica noastră trecută am citat pe fruntașii probelor de seniori din recentele campionate republicane de patinaj artistic. Sînt sportivi ajunși la un grad de măiestrie care îi așază alături de colegii lor de întrecere din alte țări, cu tradiție în dificila artă a desenului pe gheață sau beneficiind de mai bune premise pentru pregătirea performanței. Evident, a face separații între sportivi nu este totdeauna echitabil. Fiecare concurent, de la primul pînă la ultimul clasat, are meritе, indiferent de totalul punctelor adunate în dreptul numelui său pe foaia de arbitraj. Și fiecare a depus un efort, în pregătire ca și în evoluția de concurs, pentru care trebuie răsplătit cu întreaga noastră apreciere. Mai ales atunci cînd aceste puncte, medii de note sau locuri în clasament comit ele însele o nedreptate...

Să explicăm. La concursurile noastre de patinaj artistic se prezintă concurenți cu posibilități variate, cu nivel de pregătire adesea diferit. Unii își organizează mai bine munca de pregătire, știu să-și pună în valoare posibilitățile. Cîțiva beneficiază și de antrenamente în străinătate, în condiții de gheață superioare și cu ajutorul neprețuit al unor antrenori reputați. Sînt lucruri firești care nu trec de limitele obișnuitului. Așa se petrece în toate sporturile. Dar — aci se produce deosebirea — la patinaj există și o mare diversitate a posibilităților fizice între concurenți. Aceasta este, poate, cea mai nedreaptă dintre discriminările care însoțesc o competiție. Fiind o disciplină care pretinde execuții tehnice apreciabile pe scara preciziei și a impresiei estetice, în patinajul artistic categoriile nu se limitează, de obicei, pe vîrste sau gabarit. Așa se ajunge la situația ca într-o competiție să fie puși alături concurenți cu diferențe de vîrste care merg pînă la 10 ani și mai mult. Unicul criteriu este calitatea execuției. Dar este ei totdeauna bine aplicat? Cu regret, vom spune că nu.

La noi în țară, în patinajul artistic a funcționat de mai multă vreme un regulament care permite promovarea de la o categorie la alta numai pe baza locului ocupat în campionatul republican. Nu și prin prisma rezultatului real, al cuantumului de puncte acumulat. Patinatori cu rezultate mediocre sau de-a dreptul slabe au fost promovați astfel pe scara campionatelor ajungînd la categoria seniori, la o vîrstă cînd alți tineri, în alte sporturi, abia aspiră la juniorat.

Veți spune — treaba lor... S-au grăbit. Vor face ucenicia în rîndul seniorilor. Dar nu este așa. Patinajul artistic este o disciplină care se învață pe capitole. Aci tru, constituind un capitol la care sîntem deficitari. Dar, firește, în același mod trebuie privite și figurile libere. Învățarea săriturilor, cele simple și mai ales cele cu dublă rotație, ca și toată gama piruetelor și a combinațiilor de pași. Adevăr arhicunoscut — este mai greu să corectezi o deprindere greșită, decît să înveți o figură nouă de la început.

Și mai ales, să nu mai căutăm cu tot dinadinsul să facem pe juniorii noștri să îmbătrînească prea repede.

Rd. V.

În discuție: patinajul artistic

nu sînt posibile salturi peste anumite materii de bază, fiindcă fără acestea cunoștințele viitoare nu se pot asimila în mod concret și eficace. În catalogul figurilor obligatorii, „școala" patinajului cum i se spune, dificultatea crește de la probă la probă. Trecînd repede peste primele figuri obligatorii, patinatorul ajunge să abordeze întrecerea de seniori insuficient pregătit, purtînd în bagajul cunoștințelor sale o doză de diletantism și improvizație care-l face pradă ușoară în fața unui arbitru exigent.

Toate cele schițate aci s-au văzut cu pregnanță în finalele ultimelor noastre campionate republicane, ca și în cele din anii precedenți. Concurenți foarte dotați, dar insuficient pregătiți, prin forța împrejurărilor, au căpătat lamentabil în fața grelelor figuri cu coeficient mare, cele care testează posibilitățile patinatorilor seniori. Ei nu sînt vinovați. Dintr-un punct de vedere, au fost victimele propriului lor talent... Clasați mereu pe primele locuri la concursurile categoriilor inferioare, s-au văzut promovați pe prima treaptă a competiției cu cîțiva ani prea devreme.

Iată cum o măsură de promovare și selecție, care se voia echitabilă, a ajuns să fie o frînă a patinajului nostru. Au simțit-o din plin atîția și atîția concurenți. Nu-i vom numi. Un sentiment firesc de pudoare ne obligă la aceasta. Ca și ideea că totuși ei nu sînt irremediabil pierduți pentru un progres viitor. Un progres real, nu numai scriptic.

Corectivul situației actuale există. El trebuie căutat într-un ansamblu de măsuri menite să aducă o mai judicioasă promovare a elementelor celor mai bine pregătite. În primul rînd, va trebui ca forurile noastre de specialitate să se decidă în sfîrșit să aplice acea prevedere regulamentară care cere admiterea în campionat numai pe baza categoriei concurentului. Nu locul într-un concurs, ci nivelul performanței exprimat prin categorie să asigure promovarea. Este o condiție fundamentală. Apoi, chiar absolvirea unei categorii nu trebuie privită ca definitivă, scutind pe patinatori de probe ulterioare. Cunoștințele de bază ale patinatorilor noștri trebuie verificate la intervale cît mai dese, ei să nu părăsească figurile cerute la categoriile inferioare, care constituie baza tehnicii necesare pentru cele mai dificile figuri obligatorii. Din convorbirile noastre cu antrenori și arbitri străini, care ne-au vizitat, a reieșit că patinatorii fruntași din alte țări, chiar cei din clasa maeștrilor, sînt chemați periodic la concursuri de verificare în care execută cele mai simple figuri, începînd cu „optul" nr. 1. Un desen perfect al unei asemenea figuri, simple, certifică posibilitățile patinatorului de a stăpîni perfect și dificilele „bucle" și „paragrafe" necesare marilor concursuri.

Ne-am referit mai mult la problema asimilării treptate a figurilor obligatorii fiindcă ea este mereu actuală în patinajul nostru, constituind un capitol la care sîntem deficitari. Dar, firește, în același mod trebuie privite și figurile libere. Învățarea săriturilor, cele simple și mai ales cele cu dublă rotație, ca și toată gama piruetelor și a combinațiilor de pași. Adevăr arhicunoscut — este mai greu să corectezi o deprindere greșită, decît să înveți o figură nouă de la început.

Și mai ales, să nu mai căutăm cu tot dinadinsul să facem pe juniorii noștri să îmbătrînească prea repede.

Rd. V.

GH. VILMOȘ (DINAMO BRAȘOV) — PRIMUL CAMPION REPUBLICAN

(Urmare din pag. 1)

Simbătă are loc proba de biatlon rezervată tineretului, pe o distanță de 15 km cu 3 trageri în poligon, iar duminică — proba de ștafetă 3 x 7,5 km.

★

Astăzi dimineață, pe Sulinar se desfășoară proba de slalom special din cadrul tradiționalului concurs „Cupa Dinamo".

În afara cursei de coborîre pentru „Cupa Dinamo" și a „Cupei Steagul roșu" la fond fete, Poiana Brașov va găzdui mîine dimineață și întrecerile ediției a VI-a a „Cupei Unirii" la probe alpine, organizată de Școala sportivă din Brașov pentru elevii școlilor generale, precum și întîlnirea Școala sportivă Brașov — Școala sportivă Petroșeni (slalom special, pe pîrtia din Poiană).

★

Calendarul competițiilor cu caracter republican a suferit o serie de modificări. Iată datele și locurile la care se vor desfășura concursurile la care au intervenit schimbări: „Cupa regiunilor" (probe alpine) 27—28 ianuarie, la Semenic; „Concursul național al copiilor" — 17 februarie la Predeal; „Cupa Dinamo" (fond) 27—28 ianuarie la Poiana; „Cupa regiunilor" (fond) 3—4 februarie la Cîmpulung Moldovenesc; „Cupa Tractorul" (fond) 3—4 februarie la Poiana; „Cupa României" (fond) 10—11 februarie la Predeal.

MECIURI DECISIVE ÎN „CUPA DE IARNĂ"

Apropiindu-se de sfîrșit, competiția de tenis „Cupa de iarnă" a programat meciuri decisive. Astfel, s-au desfășurat sferturile de finală ale

căror rezultate sînt următoarele: *simplu bărbați:* Popovici—Mureșan 6—4, 6—4, Santei—Chereches 6—3, 5—7, 6—1, C. Năstase — D. Hărădău 6—3, 6—4, Mărmureanu—Ovici 4—6, 6—0, 6—3; *simplu femei:* Felicia Bucur—Aneta Verone 6—4, 6—1, Iudit Dibar—Valeria Balaș 8—6, 7—5, Julieta Boboc—Florica Butoi 6—1, 6—2. Au mai avut loc și două semifinale. Una de simplu băieți: Mărmureanu—C. Năstase 6—2, 6—2 și alta la simplu fete: Iudit Dibar—Felicia Bucur 6—2, 6—2.

Concursul continuă astăzi de la ora 8.

De la trimisul nostru special, Gh. Russu-Șirianu

Olympia a jucat mai bine la Ljubljana

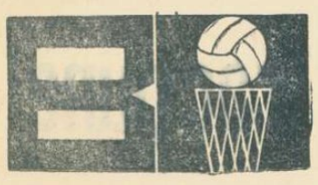

LJUBLJANA 19 (prin telex). Ora tîrzie la care s-a încheiat joi seara partida dintre *Olympia Ljubljana* și *Dinamo București*, contînd pentru *„Cupa cupelor"* la baschet, ne-a pus în imposibilitatea de a vă relata prea multe amănunte în numărul nostru de vineri. Iată, de ce, cîteva completări privind modul de desfășurare a operațiilor, care au dus la eliminarea echipei noastre din competiție, sînt absolut indispensabile.

Partida a fost urmărită de peste 4 000 de spectatori, au existat încă cel puțin 2 000 de solicitanți pentru un loc în sala Tivoli. Meciul a luat sfîrșit cu scorul de 87—60 (45—30) în favoarea gazdelor, punctele fiind realizate de: *Basin* 12, *Vernic* 1, *Dermastia* 8, *Eiselt* 4. *Daneu* 25, *Jelovac* 14, *Zorga* 23, pentru Olympia și *Cernea* 15, *Viciu* 11, *Albu* 6, *Diaconescu* 10, *Novac* 12, *Visner* 2, *Dragomirescu* 4 pentru Dinamo.

Există însă și alte cifre pe care le prezentăm, pentru a încerca să redăm cîte ceva din realitățile meciului. În primul rînd — greșelile personale. Gazdele au fost sancționate cu 31 de faulturi, dintre care 24 urmate de aruncări libere. Din acestea dinamoviștii au înscris exact 50 la sută, procentaj destul de slab pentru formația bucureșteană, care în campionat a realizat o medie de 78 la sută. Ca urmare a acestor faulturi, Basin (min. 35), Dermastia (min. 37) și Eiselt (min. 38) au părăsit terenul pentru 5 greșeli personale. În același timp, Olympia și-a văzut penalizați adversarii de 19 ori, beneficiind de 12 aruncări libere, din care a transformat 7.

Sînt însă oare edificatoare cifrele amintite? Pînă la un punct ele pot constitui o explicație. Dar numai atît. În primul rînd, aceste cifre nu redau exact uriașul număr de greșeli personale trecute cu vederea de cuplul *Carlo Marchesi* (Italia)—*Reinhold Liebsch* (R.F.G.). Apoi ele nu pot în nici un caz să ilustreze într-un anumit fel vacarmul de nedescris din sala Tivoli (petardele și jocurile de lumini izbucneau cînd „5"-ul Olympiei pornea în atac), sau... maniera „selectivă" de arbitraj a cuplului amintit.

Puteau dinamoviștii obține un rezultat mai bun, care să le permită trecerea cu succes al celui de al doilea tur al competiției? Categoric nu, dacă ținem seama de condițiile în care s-a desfășurat această partidă. Olympia este o echipă de mare calibru, omogenă, și cu un potențial fizic și tehnico-tactic ridicat. Și cu acest prilej, *Daneu* — acest virtuos al baschetului mondial — și colegii săi ne-au demonstrat evidente calități, care le-au adus o meritată calificare în faza superioară a competiției.

Bucureștenii au luptat cu multă ardoare pentru un rezultat mai bun. Ei au avut însă pe parcursul întîlnirii mai multe momente de cădere, cu evidente repercusiuni în stabilirea rezultatului final. Apărarea lor a manifestat adesea slăbiciuni, iar în atac s-au ratat mai multe ocazii favorabile.

Laureații campionatului republican de juniori se felicită reciproc (de la stînga — Mihai Popescu, Dezideriu Czeisner, Atanasie Bulete). Un amănunt: sînt reuniți pe podium toți participanții la concurs. Unde sînt ceilalți tineri patinatori? Au fost promovați la seniori, bineînțeles...

CORESPONDENȚĂ DIN BERLIN

„JUCĂTOARELE DE LA AUSSENHANDEL NU POT EMITE PRETENȚII ÎN SEMIFINALA C.C.E."

Prin urmare, sorții au decis ca în semifinalele „Cupei campionilor europeni" la tenis de masă, echipele feminine Aussenhandel și Progresul București să se întîlnească din nou. Cele două formații și-au mai disputat întîietatea și în alte ediții ale „C.C.E." dar, atunci, echipa berlineză evolua sub numele de T.S.C. De două ori victoria a revenit rămîncelor, la același scor: 5—3. Nici de data aceasta speranțele campioanei R.D. Germane nu pot fi mai mari în meciul de la 25 ianuarie de la București. Deci, nu ne putem aștepta decît la o înfrîngere onorabilă.

Antrenorul echipei, Heinz Haupt, va alinia cea mai bună garnitură posibilă dar, după cum mi-a declarat zilele trecute, o victorie în deplasare, în fața Progresului, cu Maria Alexandru în componență, este aproape imposibilă. Doris Hovestadt, ca și Gabrielle Geissler, sînt jucătoare ale reprezentativei R.D. Germane și au o mare experiență internațională. Chiar dacă ele vor „prinde" o zi bună, toți nu pot emite pretenții la calificare. Dacă meciul ar fi fost programat la Berlin, s-ar fi putut vorbi despre o victorie a echipei germane. La București, însă, misiunea este mult mai dificilă... A treia jucătoare, Marita Nylhof, este o sportivă talentată, care a obținut numeroase succese în campionatele de junioare din anii trecuți. Fiind bolnavă, ea a absentat aproape un an, rămînînd în urmă cu pregătirile. În fine, rezerva echipei este Annelise Benninghaus — tot o tînără, dar care, din lipsa unei suficiente experiențe competiționale internaționale, nu a devenit încă titulară a formației.

Iată și cîteva date de vizită ale jucătoarelor de la Aussenhandel:

DORIS HOVESTADT: născută la 22 septembrie 1943, ea și-a început activitatea la tenis de masă în 1954. A cîștigat de nouă ori titlul de campioană a R.D.G. (pe echipe și la individual), și a ocupat locul al treilea la campionatele europene din 1964.

GABRIELLE GEISSLER: născută la 1 noiembrie 1944, joacă tenis de masă din 1959. A cîștigat de nouă ori titlul de campioană a R.D.G. (echipe și individual). În 1964 s-a calificat în sferturile de finală ale campionatelor europene, iar în 1967 a figurat pe locul 9 în clasamentul celor mai bune jucătoare din lume.

MARITA NYLHOF: născută la 13 octombrie 1948, practică tenisul de masă din 1958. A cîștigat de mai multe ori titlul de campioană de junioare a R.D. Germane. La „Criteriul european de juniori", de la Szombathely (Ungaria), din 1966, ea a obținut două medalii de argint.

Werner RUTTKUS
redactor la „Deutsche Sportecho" Berlin

ÎN CURÎND PE ECRANE

RITA TUSHINGHAM ÎN CAPCANA

O PRODUCȚIE A STUDIOURILOR ENGLEZE

700 președinți de comisii sportive într-un colocviu teoretic

(Urmare din pag. 1)

elevii au fost ajutați de către profesori de specialitate: maestrul sportului Mircea Ursac, pentru atletism; maestrul sportului Mihai Sulică, la schi; prof. M. Solomon și Horia Cioabă, la gimnastică; prof. Gh. Piticaru la haltere etc.

Trebuie să arăt, totodată, că în sprijinul documentării cursanților, am creat și un cabinet metodic. Acesta a fost alimentat cu materiale adecvate: lucrările Conferinței pe țară a mișcării sportive din anul trecut, lucrările plenarei C.C. al U.T.C., articole și reviste consacrate sportului școlar, pliante cu fotografii, chinograme și schițe privind tehnica unor ramuri sportive. De asemenea, au fost organizate vizionări de filme tehnico-sportive (și artistice totodată), cum ar fi „Frumusețea mișcării", „J. O. de iarnă de la Innsbruck", „Din istoria sportului românesc".

— Ce concluzii ați putut desprinde după organizarea acestei acțiuni care este, într-adevăr, demnă de toată prețuirea?

— În primul rînd că elevii din școlile profesionale și tehnice, de maiștri și din liceele de specialitate sînt pasionați după sport, îndrăgesc exercițiul fizic. Însuflețirea cu care au participat la toate concursurile organizate reprezintă cel mai edificator argument. În al doilea rînd: elevii din aceste școli au aptitudini deosebite pentru sport, în special pentru ramurile incluse în atletica grea. Bine îndrumați, mulți dintre acești elevi ar putea deveni susceptibili de selecționare în loturile de juniori, tineret și chiar de seniori. În legătură cu acest aspect am desprins o a treia concluzie: în școli, cadrele de specialitate lucrează prea puțin în direcția specializării într-un sport sau altul și, în general, ele ocolesc atletismul, disciplină care n-ar trebui să lipsească din preocupările nici unui profesor de educație fizică.

O altă concluzie: în competițiile oficiale școlare, mai precis în campionatele naționale rezervate elevilor, numărul participanților este mult prea restrîns. De aceea, unii dintre ei iau startul la cîte două și chiar trei ramuri sportive. Comisiile sportive, profesorii de specialitate, conducerile de școli, trebuie să ia măsuri pentru curmarea acestei situații atrăgînd pe terenurile de sport, în concursuri și competiții organizate pe plan local, cît mai mulți elevi și, treptat, dacă este posibil, chiar întreaga masă a elevilor. Fiindcă, repet, sportul este îndrăgit de către tineretul din aceste școli. Mai mult, acest tineret simte nevoia practicării organizate a exercițiului fizic pentru a combate unele deformații fizice rezultate dintr-o poziție vicioasă la orele de practică. Este un punct de vedere exprimat și de elevii și de profesorii de specialitate care au participat la această acțiune. Sperăm că factorii interesați direct de dezvoltarea armonioasă a elevilor din școlile menționate vor acorda un sprijin mai consistent învățămîntului de educație fizică și activităților sportive.

În încheierea discuției purtate, prof. Gabriel Popescu ne-a rugat să transmitem felicitări unor comisii sportive și să le popularizăm și pe această cale pentru modul cum știu să-și organizeze concursurile și competițiile pe ani de studii. Este vorba de Școala profesională „Independența"-Sibiu, de Școala tehnică sanitară Oradea, de Școala tehnică de sticlărie-Turda, de Școala tehnică de petrol chimie-Pitești și de Școala tehnică de telecomunicații-București...